

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **RNDr. Z. K., Ph.D.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti ČEZ Distribuce a.s., se sídlem v Děčíně, Děčín IV – Podmokly, Teplická 874/8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2014 č.j. MSK 122490/2014, ve věci nenařízení odstranění stavby,

takto:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 15.9.2014 č.j. MSK 122490/2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2014 č.j. MSK 122490/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Studénka ze dne 18.6.2014 č.j. MS 7312/2014/SŘUP/KI, kterým nebylo společnosti Ředitelství silnic a dálnic ČR nařízeno odstranění stavby „SO 6421 Přeložka přípojky VN pro firmu Malberl v km 5,150“ na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k.ú. Butovice.

V podané žalobě vymezil žalobce tyto žalobní body:

- 1) Správní orgán I. stupně nesprávně vyložil přechodná ustanovení novely stavebního zákona a nenařídil odstranění stavby, jak to stanovila právní úprava platná v době zahájení řízení o odstranění stavby (20.12.2011). Stavební úřad svým postupem porušil vlastnická práva žalobce zakotvená v Listině základních práv a svobod (dále jen Listina).
- 2) Umístění stavebního objektu SO 6421 na pozemku žalobce parc. č. X nebylo součástí územního rozhodnutí na stavbu „Přeložka silnice II/464 km 3,8 – 5,59 Studénka“ ze dne 8.12.2004 č.j. SŘUP 155/2004/No-5, které nabylo právní moci dne 25.1.2005. Podle žalobce toto územní rozhodnutí není platné z důvodu neúplného podání stavebního povolení do 3 let od nabytí právní moci územního rozhodnutí. U mnohých staveb uvedených v územním rozhodnutí nebylo podáno úplné stavební povolení ve lhůtě 3 let od nabytí právní moci územního rozhodnutí ani nebylo požádáno o prodloužení jeho platnosti. Platnost územního rozhodnutí pro tyto stavby proto vypršela. Podle žalobce se jedná o stavby oddělitelné, které netvoří jeden funkční celek, a proto se územní rozhodnutí a jeho platnost má posuzovat pro každou stavbu zvlášť.
- 3) Žalobce označil za nepravdivé tvrzení stavebního úřadu, že stožáry na pozemcích parc. č. X a p.č.X jsou stávající a byly povoleny do užívání kolaudačním rozhodnutím ze dne 20.4.1995 č.j. Výst 384/95-2. Stožáry jsou podle žalobce nově postaveny bez řádného územního a stavebního povolení, a proto jsou předmětem neoprávněné stavby.
- 4) Stavba není ve veřejném zájmu, protože umožňuje dodání elektrické energie soukromé firmě a veřejný zájem tím nemůže být prokázán.
- 5) Stavebník neměl v době výstavby stožárů (rok 2006) souhlas minimálně vlastníků pozemku parc. č. X, čímž se dopustil trestného činu. Stavebnímu úřadu nepřísluší legalizovat stavby postavené na základě protiprávního jednání.
- 6) Žalobce nesouhlasí s tvrzením stavebního úřadu, že v posuzované věci nemůže řešit dodržení podmínek územního rozhodnutí týkajících se přístupu na pozemek, neboť předmětem řízení je pouze stavební objekt – přeložka přípojky VN, který s přístupem na pozemek nesouvisí. Podle žalobce souvislost s přístupem na pozemek parc. č. X spočívá v tom, že vodiče znemožňují zajistit vjezd na pozemek a dle vyjádření společnosti ČEZ a.s. nelze předpokládat, že pod těmito kabely bude vjezd na pozemek povolen. Povinností stavebníka dle územního povolení je zajistit vjezd na pozemek.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v posuzované věci bylo pro umístění stavebního objektu SO 6 421 Přeložka přípojky VN pro firmu Malberl v km 5,15 (dále jen stavba) jakožto součásti stavby „Přeložka silnice II/464 km 3,8 – 5,59 Studénka“ vydáno dne 8.12.2004 č.j. SŘUP 155/2004/No-S územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15.1.2004. Vzhledem k tomu, že délka elektrické přípojky činila více než 50 m, vyžadovala její stavba v té době pro svou realizaci ohlášení stavebnímu úřadu [ust. § 104 odst. 2 písm. h) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění – dále jen stavební zákon]. Jelikož tak stavebník neučinil, bylo stavebním úřadem zahájeno dne 19.11.2011 řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Toto řízení nebylo ke dni 31.12.2012 ukončeno a pokračovalo za účinnosti zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů a některé související zákony (dále jen zákon č. 350/2012 Sb.), jímž byl stavební zákon k 1.1.2013 novelizován. Uvedenou novelou byl rozšířen výčet staveb, které vůbec nepodléhají režimu povolování či ohlašování stavby. Z režimu ohlášení byly podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 vyňaty i stavby energetických přípojek o délce větší než 50 m včetně připojení stavby a odběrných zařízení mimo budovu. S účinností od 1.1.2013 tak bylo oprávnění k realizaci stavby elektrické přípojky založeno již pouhým územním rozhodnutím, případně územním souhlasem. Žalovaný dále zdůraznil, že uvedenou novelou došlo také ke změně ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k rozsahu dokumentace staveb předkládané stavebníkem k žádosti o dodatečné povolení stavby. Pro stavby vyžadující pouze územní rozhodnutí stanovil zákon v přechodných ustanoveních žadateli o dodatečné povolení povinnost doložit k žádosti pouze podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí bez ohledu na to, zda správní řízení o dodatečném povolení bylo zahájeno před účinností novely stavebního zákona či až po ní. Z této právní úpravy stavební úřad i žalovaný dovodili, že cílem zákonodárce bylo, aby stavební úřad v řízení podle ust. § 129 stavebního zákona vzal v úvahu vynětí určitých druhů staveb z režimu stavebního povolení či ohlášení bez ohledu na dobu probíhajícího řízení. Jelikož v posuzované věci bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí, bylo by absurdní, aby v téže věci bylo správním orgánem rozhodováno novým rozhodnutím v probíhajícím řízení o dodatečném povolení stavby. Podle žalovaného proto bylo nutno na správní řízení aplikovat speciální úpravu dle čl. 12 přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 Sb. a řízení ukončit nenařízením odstranění projednávané stavby.

Žalovaný nesdílí názor žalobce, že rozhodnutí o umístění stavby „Přeložka silnice II/464 km 3,8 – 5,59 Studénka“, jímž byl umístěn i stavební objekt přeložky přípojky VN, pozbylo platnosti, když pro některý z umísťovaných stavebních objektů nebyla v době platnosti územního rozhodnutí podána úplná žádost o vydání stavebního povolení. Stavební zákon ve znění do 31.12.2012 nepožadoval, aby žádost o stavební povolení byla podána na všechny stavební objekty umístěné pravomocným rozhodnutím. Jestliže ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí byla pro kterýkoli ze stavebních objektů, které byly jeho předmětem, podána úplná žádost o vydání stavebního povolení, územní rozhodnutí již nemohlo nikdy pozbýt platnosti.

K námitce týkající se stožárů na pozemcích parc. č. X a X, které podle žalobce byly odstraněny a na jejich místě byly postaveny stožáry nové, žalovaný uvedl, že stavba stožárů byla kolaudována rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 20.4.1995 č.j. Výst 384/95-2, které nabylo právní moci dne 20.5.1995. Kolaudační rozhodnutí svědčí o tom, že původní přípojka VN byla stavebním úřadem řádně povolena i zkolaudována.

Námitku neexistence veřejného zájmu považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť již v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že stavba byla pouze jedním ze stavebních objektů stavby „Přeložka silnice II/464 km 3,8 – 5,59 Studénka“, která je stavbou veřejně prospěšnou dle obecně závazné vyhlášky č. 3/2001 schválené

Zastupitelstvem města Studénky, již byla vyhlášena závazná část Územního plánu města Studénky. Dle závazných regulativů územního plánu je stavbou veřejně prospěšnou nejen samotná stavba pozemní komunikace, ale veškeré související stavební objekty (mosty, propustky, křižovatky, přeložky inženýrských sítí apod.).

Podle žalovaného se žalobce mylí, pokud uvádí, že právo k pozemku, na němž se nachází stavba přípojky VN, nelze získat poté, co stavba byla již realizována. Žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 24.3.2005 č.j. 5 As 11/2003-66.

Námítka žalobce týkající se nedodržení podmínek územního rozhodnutí ohledně přístupu na pozemek v žalobcově vlastnictví nesouvisí s předmětem řízení, neboť žalobce se domáhá výkonu podmínek rozhodnutí o umístění stavby, což je však otázka, kterou nelze v posuzovaném řízení řešit.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že územním rozhodnutím ze dne 8.12.2004 č.j. SŘUP 155/2004/No-5, které nabylo právní moci dne 15.1.2005, byla umístěna stavba „Přeložka silnice II/464 km 3,8 – 5,59 Studénka na pozemcích v k.ú. Butovice“. Dle členění stavby byl její součástí také stavební objekt SO 6421 – přeložka přípojky VN pro firmu Malberl v km 5,15 přeložky silnice II/464. V územním rozhodnutí je pro tento stavební objekt uvedeno, že stávající venkovní vedení bude přeloženo, délka úprav 200 m, přeložka bude provedena ve stejné trase s použitím dvou nových stožárů, délka trasy 200 m a budou použity stávající vodiče VN a nové vodiče VN 2x AlFe 3x 70/11. Na základě zjištění, že stavba (stavba přeložky přípojky VN – poznámka soudu) je již postavena bez opatření nebo rozhodnutí stavebního úřadu, zahájil stavební úřad oznámením ze dne 19.12.2011 řízení o odstranění stavby. Stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby a řízení o odstranění stavby bylo proto přerušeno. Jelikož stavebník žádost o dodatečné povolení stavby nedoplnil na základě požadavků stavebního úřadu, bylo řízení o dodatečném povolení stavby usnesením stavebního úřadu ze dne 20.12.2013 zastaveno a bylo pokračováno v řízení o odstranění stavby. Dne 8.4.2014 proběhlo ústní jednání, o němž byl sepsán protokol. Žalobce, který se jednání osobně účastnil, do protokolu uvedl, že žádá, aby byla dodržena jeho vlastnická práva, a trvá na odstranění stavby. Pokud nebude nařízeno odstranění stavby, trvá na dodržení podmínek územního rozhodnutí týkajících se přístupu. Rozhodnutím ze dne 18.6.2014 č.j. MS 7312/2014/SŘUP/KI rozhodl stavební úřad, že nenařizuje odstranění stavby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě shodný s obsahem následně podané správní žaloby. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

V prvním žalobním bodě žalobce zpochybnil správnost použití přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 Sb. správními orgány obou stupňů, když má za to, že

měla být použita právní úprava platná v době zahájení řízení o odstranění stavby, podle které měl stavební úřad odstranění stavby nařídit. Krajský soud tento žalobní bod důvodným neshledal. Je pravdou, že dle právní úpravy platné v době zahájení řízení o odstranění stavby (§ 103 odst. 1 písm. b) bod 8 stavebního zákona) byla energetická přípojka v délce nad 50 m stavbou, k jejíž realizaci bylo vyžadováno stavební povolení či ohlášení. Zákonem č. 350/2012 Sb. došlo s účinností ke dni 1.1.2013 ke změně právní úpravy a ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 byly energetické přípojky vyňaty z okruhu staveb, které vyžadovaly stavební povolení nebo ohlášení. V důsledku této změny právní úpravy provedené v průběhu posuzovaného řízení dospěl stavební úřad k závěru, s nímž se následně ztotožnil také žalovaný, že řízení o odstranění stavby, které bylo vedeno na základě absence stavebního povolení či ohlášení, kterého však již není podle nové právní úpravy zapotřebí, je nutno zastavit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v návaznosti na identickou odvolací námitku žalobce odůvodnil procesní postup úvahou vyjádřenou na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kterou vystavěl nejen na již popsané změně právní úpravy (§ 103 stavebního zákona), ale také na změně ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, jež upravuje postup při dodatečném povolování stavby. Z nově upravených povinností žadatele o dodatečné povolení stavby, pokud jde o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, pak dovodil záměr zákonodárce, že s účinností od 1.1.2013 v případech, kdy stavba energetické přípojky nebyla ohlášena, ale byla realizována na základě pravomocného územního rozhodnutí, se nepředpokládá povinnost stavebníka podat žádost o dodatečné povolení stavby spolu s podklady pro stavební povolení, neboť toho po účinnosti novely není zapotřebí. Následně žalovaný přistoupil k výkladu přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 Sb. s tím, že se zde sice obecně uvádí, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena před dnem účinnosti novely zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, avšak argumentoval, že podle jeho názoru je nutno částečně aplikovat bod 12 přechodných ustanovení, podle kterého *„V případech záměrů, které vyžadovaly vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, a podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je již nevyžadují, stavební úřad po dni nabytí účinnosti tohoto zákona zahájena řízení, popřípadě jiné postupy, usnesením, které se poznamenává do spisu, zastaví.“* Analogii tohoto ustanovení s posuzovanou věcí shledal pak žalovaný v tom, že je lze vztáhnout na případy, kdy určitý záměr vyžadoval podle právní úpravy platné do konce roku 2012 vydání rozhodnutí nebo opatření a po 1.1.2013 již takové rozhodnutí nebo opatření nevyžaduje. Současně žalovaný zdůraznil, že pokud by postupoval dle právní úpravy platné před účinností zákona č. 350/2012 Sb., řízení by vyústilo v rozhodnutí o odstranění stavby, čímž by však došlo k absurdní situaci, kdy by měla být odstraněna stavba realizovaná na základě pravomocného územního rozhodnutí, které je ve smyslu současné platné právní úpravy v takové věci postačující. Krajský soud shledal nastíněnou úvahu žalovaného jednak zcela přezkoumatelnou, ale také argumentačně výstižnou, obsahující logický úsudek. Krajský soud proto závěry žalovaného plně aprobuje, když je považuje rovněž za souladné se zásadou hospodárnosti a flexibility činnosti správních orgánů vyjádřenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Postupem správních orgánů navíc nebyl žalobce jako účastník řízení zbaven možnosti účinně hájit svá práva. Nutno také podotknout, že žalobce v podané žalobě argumentaci žalovaného žádným relevantním tvrzením nezpochybnil, pouze setrval na svém názoru, že měla být použita právní úprava platná v době zahájení řízení. Důvody, pro které správní orgány takto nepostupovaly, jsou přitom ze shora nastíněné argumentace žalovaného jednoznačně seznatelné.

Krajský soud neshledal důvodnou ani část žalobního bodu 2 namítající neplatnost územního rozhodnutí, když ve lhůtě 3 let od nabytí jeho právní moci nebyly podány úplné žádosti o stavební povolení u všech staveb, které byly územním povolením umístěny. Podle žalobce tak územní rozhodnutí pozbylo platnosti. Krajský soud tento názor žalobce nesdílí. Dle konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22.3.2016 č.j. 59 A 111/2014-93 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13.11.2014 č.j. 45 A 66/2012-44), nebyla-li ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí podána žádost o stavební povolení ke konkrétní stavbě, lze s ohledem na zásadu ochrany legitimních očekávání účastníků řízení dovodit, že územní rozhodnutí v této části nepozbylo platnosti, neboť bylo z důvodu podání žádosti o stavební povolení na společně umísťované jiné stavby (dle výroku územního rozhodnutí) čerpáno nepřímě z důvodu funkční a časové podmíněnosti staveb. Žalobce přitom nezpochybnil, že by nedošlo k podání úplných žádostí o stavební povolení na jiné dílčí stavby umístěné územním rozhodnutím, případně na stavbu hlavní. Soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že stavba přeložky přípojky VN je stavbou oddělitelnou. Shodnou odvolací námitkou se zabýval již žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že přeložka přípojky VN jako jeden ze stavebních objektů stavby „Přeložka silnice II/464 km 3,8 – 5,59 Studénka“ je dle závazných regulativů územního plánu stavbou související s hlavní stavbou. Už z této charakteristiky vyplývá její neoddělitelnost od ostatních objektů umístěných územním rozhodnutím. Žalobce v podané žalobě argumentaci žalovaného žádným způsobem nerozporoval, pouze setrval na svých předchozích tvrzeních. Krajský soud proto tuto část žalobního bodu 2 neshledal důvodnou a s ohledem na obecné žalobní tvrzení nemá, co by k uvedenému více dodal.

V návaznosti na závěry, které krajský soud učinil ke shora vymezeným žalobním bodům, byla předmětem dalších úvah soudu otázka, zda územní rozhodnutí ze dne 8.12.2004 č.j. SŘUP 155/2004/No-5 jako dle platné právní úpravy jediné podkladové rozhodnutí pro realizaci stavby energetické přípojky má v případě posuzované stavby relevanci podkladového rozhodnutí. Na základě obsahu územního rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru o rozporuplnosti textové a grafické části tohoto rozhodnutí se stanoviskem žalovaného, že tímto rozhodnutím byla stavba na pozemku žalobce umístěna. V textu územního rozhodnutí, a to na str. 4 je výslovně uvedeno, že přeložka elektrické přípojky bude provedena ve stejné trase. Lze sice vnímat, že taková slovní formulace je nelogická, neboť přeložení přípojky ve stejné trase je v podstatě protimluv a bylo by možno uvažovat o chybě či zřejmé nesprávnosti textové části územního rozhodnutí za předpokladu, že by změnu trasy bylo možno vyčíst z grafické části územního rozhodnutí. Taková situace však v posuzované věci nenastala, neboť výkres v měřítku 1:2000, na nějž je odkazováno na str. 5 územního rozhodnutí s tím, že podle něj bude stavba realizována, také obsahuje vedení přípojky v původní trase a je tudíž s částí textovou v souladu. Původní trasa přípojky však nezahrnuje pozemek žalobce. Součástí správního spisu je také doplněk 2) průvodní zprávy z července 2004 neobsahující údaj o měřítku, který v textové části uvádí důvody změny vedení elektrické přípojky a popis průběhu nové trasy. Součástí doplňku 2) je také grafická část, v níž je vyznačena jak nová trasa přípojky, tak i trasa původní, která je přeškrtnuta křížky. Tento situační výkres je sice opatřen úředním razítkem osvědčujícím, že je součástí územního rozhodnutí, ale i přes tuto skutečnost dospěl krajský soud k závěru, že tato grafická část nemá sama

o sobě takovou relevanci, aby umožnila nápravu textové části územního rozhodnutí. Text dodatku 2) totiž nebyl do textové části územního rozhodnutí vůbec převzat. Obecně vzato je územní rozhodnutí tvořeno částí textovou a částí grafickou, ale funkce grafické části je ve vztahu k části textové toliko podpůrná. Text posuzovaného územního rozhodnutí je zcela jednoznačný, tj. že přeložka přípojky bude provedena ve stejné trase a tomu odpovídá také situační výkres v měřítku 1:2000, na nějž je odkazováno v textu územního rozhodnutí, v němž je zakreslena elektrická přípojka v původní trase vedoucí mimo pozemek žalobce.

Na základě těchto úvah krajský soud dospěl k závěru, že územní rozhodnutí ze dne 8.12.2004 č.j. SŘÚP 155/2004/No-5 nemůže být podkladovým rozhodnutím pro posuzovanou stavbu. Žalobní bod 2 v části, v níž žalobce tvrdí, že o stavbě realizované na jeho pozemku, nebylo územním rozhodnutím rozhodnuto, shledal proto krajský soud důvodným.

Na základě takto učiněného právního závěru se krajský soud již nezabýval dalšími žalobními body, které s ohledem na shoda vyslovené shledal nadbytečnými.

Na základě uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ustanovení § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 21. září 2016
JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu